

Gerencsér Zsolt

HUROK

Konok, taszító heveséggel rázta a reszketés.

Ákár egy régi jó barát - kit oly sok éven át nem látott - és most visszatért, hogy hűségéről biztosítsa őt... Később, valahonnan papírlapok kerültek elő. Gyűrött, megsárgult oldalak, amikre kacifántos jeleket karcolt a feledés.

Ezeket olvasta fennhangon hajnalig.

Reggel mosatlan szájjal indult a versgyárba. Fogai közt rzsavak rohadtak, lelkében pedig tanyát vert egy hetyke kis bogó. De nem ám az a hétköznapi-ártalmatlan, az a tökéletesre komponált lamináris-lapidáris! Hanem egy alakatlan, gonosz gumó... Ez rágta, feszegette. Hétágú evezőlapátként lapult a bőre alatt.

És mozgott!

Keresgélt... Szívott és sikoltzott. Mint egy eleven tériszony, belecsimpaszkodott az izmokba meg a tüdő nikotinfoltjaiba. Karmait a hasfalba vájta és ugrókötelezett a zsigereken...

De ő azért csak faragta a rímeket!

Kopogott, ropogott a véső, repkedtek a ragok szilánkjai. Harminc éve pattognak itt összevissza. Hiszen ő is csak úgy munkálja őket, akár a régiek: Jékely, Dsida, Juhász Gyula... Az ő ujjain is bütykök, a csuklóin meg fáslik.

Fázik, de nem csukja be az ablakot. Nincs idő az ablakkal tökölni!... A haján vastagon ül a por. Nem bánja. Majd jön egyszer egy szél és úgyis lesöpör mindent...

Ez megnyugtatta.

Dolgozott tovább. A gyalupadon szaporodtak a születésnapri krikszkrakszok, az évfordulós ódák meg a búzavirágkékszemű elégiák a szerelem sasszárnyú griffmadarához...

Otthon vacsorázott.

A két szelet vajaskenyér ráolvadt a guzmira. Hiába ivott teát, sört és konyakot, nem tudta lemosni onnan. A gümecc most a légcsovén lógott. Ákár a rozsdás ereszen a kövér lián...

Kinjában kiguvadtak a szemei.

Nézte a csillárt, a körülötte vergődő hétköznapiakat és kezdte levedleni a bőrét. Őszült, de még sohasem volt ilyen iszonyú szeptembere. Már a versek is tudták, hogy utálja őket... Tizennyolc hónap csak a nyugdíjig, addig elviselik egymást valahogy. Majd nem figyel oda. Majd nem oda figyel.

Majdnem elhitte, hogy megúszhatja a dolgokat.

Amikor lefeküdt, érezte, mint lüktet testében a daganat. Érezte, hogy egyre nő, dagad... Hallotta csámcsogását, miközben végigzongorázott a bordákon, keményen billentve a trillákat és a keresztcsontig taposva a pedált.

Egész éjszaka kiimpírozott.

Csak hajnaltájt szunnyadt el rövid időre. Akkor meg azt álmodta, hogy világosbarna reklámszatyor, mire felriadt és tovább falatozott... Nagy darab ürge volt az embere, lehetett rajta mit rágni. Már el is döntötte, ha végez a gyomorkörnyékel, felkúszik az agyba. Ott vannak ám ingyenc falatok!...

Műhely.

Bagószag. Kávész az asztalon. Papír. Lábnyomok. Csak néhány napja van így. Először azt hitte, a tanoncok ugatják, de már biztos benne, hogy róka... Minden éjjel beszökök a nyitott ablakon. Elhullajtott, vörösös szőrszárait minden reggel összeszedi. Egyszer majd biztosan találkozik vele. Ez

egy szelíd róka... Majd együtt ülnek a telihold alatt. Meleg, augusztusi este, amikor minden árnyéknak válla nő, nyaka, melle... És résnyire kinyitják vastag, húsos ajkukat, szoknyájuk libben...

Ezek a mostani brigécek!

Senki sem jön már a rímfaragókhoz. A nagy cél az interpunkció részleg. A távlati... A kettőspontok, a kötőjelek világa. Már nincs hús a gondolat csontjain. Csak epokit van és szikszalag.

Egyedül dolgozik.

Néha bekukkant hozzá a művezető. Asztallap simaságú arca csillog a neonfényben. Inkább sajnálja, mintsem ellenőrizi. Nem beszélgetnek. Nagy a zaj, a por meg a korkülönbőség.

Egyedül dolgozik.

Mióta elvált, egyedül is alszik. Egyedül nevelgeti azt a nyüvet a testében... A güzmi azonban - akár egy elkényeztetett kiskamasz - egyre többet követel. Napjában ötször eszik, sőt zabál, és már kihízott több tucat nadrágot és akkora már a tokája, hogy meg sem lehetne fojtani... Néha szusszant és nyújtózik hatalmasat. Ilyenkor az ember felsőhajt, holott a legszívesebben sikoltana és a májával meg a lépével együtt tépne ki mindent.

A gümecc most szilaj verbunkost produkált odabent. Valsaltszizmás lábával többször belerúgott a jobb vesébe, majd furkósbotjával a gerincet kezdte el püfölni... Heves fájdalom áradt szét az izmokban. Verítékeztve, összeszorított fogakkal faragta tovább a rímeket. Eközben a gumó erőteljesen sarkantyúzta a vakbelet. Zablat kényszerített az epére és ostorral csépelte az ereket... Mint a parazson izzított lándzsahegy, tüzes nyilallás fúródott a medencecsontba. A fájdalom mindinkább fokozódott, rázott, rángatott és égetett; mint valami áramátjárta paplan, szétterült a testen...

- Megállni! Megállni! - üvöltött fel a versgyártó ember.

De nem akart megállni sem a véső, sem a kalapács. Higgadtan dolgoztak a végtagok... Ezek a szerszámok nem tehetnek semmiről, mint ahogyan ő sem tehet. És persze az idő sem, és általában véve senki sem tehet semmiről. Ez a nyomorult madzag sem, ez a kampó a mennyezeten meg pláne...

Kereste, hogy mit rakhatna a talpa alá. Elég magas volt ugyan, ám a szoba fala még magasabb. És hármójuk közül a güzmi volt a legnagyobb, sokszor már kilógott belőle. Feltörte a repedezett arcot és két szája lett hirtelen, mindkettő vigyorgott, és már nem lehetett eldönteni, melyikük eszik igazán...

Talált egy jól megtermett eclogát, arra helyezkedett. A kenderből font masnit a nyakára illesztette, óvatosan, nehogy alászoruljon a göb. Aztán haptákba vágta magát, mint régen, ha valamilyen gyönyörű, égi tüneményt látott, és belevetődött a szökeségbe...

Mikor leemelték a szaktársak, akkor vették észre, hogy a halott bajszán egy „ó” betű billeg. Valaki - talán kegyeletből - lepöckölte onnan. És az „ó” betű eltűnt a lefolyóban, hogy beépüljön a város alatti csatornarendszer rímtelen költészetébe. Mert ott már az új, a modern lírát olvassák a patkányok. A patkányfiúk ily módon vallanak szerelmet a patkánylányoknak. És a patkánykirály szemlesütve uralkodik.